

Skarga wniesiona dnia 1 czerwca 2004 r. przez Hansa-Martina Tillacka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-193/04)

(2004/C 251/36)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 1 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Hansa-Martina Tillacka, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez prawników: Iana S. Forrestera, QC, Thierrego Bosly'ego, Christopha Arholda, Nathalie Flandin, Justusa Herrlingera oraz Juliette Siaens.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF odnośnie wniesienia skargi do władz niemieckich i belgijskich;
- przyznanie odszkodowania pieniężnego w wysokości ustalonej przez Sąd wraz z odsetkami w wysokości ustalonej przez Sąd;
- zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów niniejszego postępowania;
- podjęcie dalszych działań w zakresie wymierzenia sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty:

W marcu 2004 r., w związku z oficjalną skargą Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), obwiniającą skarżącego o wręczenie łapówki urzędnikowi UE, władze belgijskie dokonały rewizji w miejscu pracy i w domu skarżącego.

Strona skarżąca podnosi, że decyzja OLAF musi zostać uznana za nieważną, gdyż została podjęta przy naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych oraz naruszyła podstawowe prawo ochrony źródeł dziennikarskich.

Strona skarżąca twierdzi, że - z naruszeniem art. 11 ust. 7 rozporządzenia 1073/99⁽¹⁾ - Komitet Nadzoru OLAF nie został poinformowany przed złożeniem skargi do władz krajowych. Podczas wewnętrznego dochodzenia OLAF, skarżący nigdy nie został przesłuchany. Ponadto, decyzja jest nieważna z uwagi na to, że została oparta na niewłaściwej podstawie prawnej. OLAF podjął działanie w ramach wewnętrznego dochodzenia, które ma na celu objęcie swym zakresem domniemych naruszeń wiążących reguł popełnianych przez urzędników, natomiast skarżący nie jest ani urzędnikiem, ani też pracownikiem jakiegokolwiek innego organu Wspólnoty.

Ponadto, skarżący podnosi, że decyzja OLAF naruszyła podstawowe prawo ochrony źródeł dziennikarskich, wchodzącej w zakres wolności prasy, gdyż zwrócono się do władz krajowych o dokonanie rewizji w domu i w miejscu pracy skarżącego w celu zidentyfikowania jego informatorów w Komisji.

Odnośnie wniosku o odszkodowanie, skarżący podnosi, że skarga OLAF do władz krajowych, a także publiczne oskarżenia OLAF kierowane pod adresem skarżącego stanowiły akty niewłaściwego administrowania, które spowodowały znaczącą szkodę na zawodowej i osobistej reputacji skarżącego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1073/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.Ź. L 136 z 31.5.1999, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Ultradent Products, Inc. i Michaela J.S. Renoufa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-237/04)

(2004/C 251/37)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Ultradent Products, Inc. z siedzibą w South Jordan, Utah, USA i Michaela J.S. Renoufa, zamieszkałego w Brukseli, Belgia, reprezentowanych przez Pana S. Crosby'ego i Pana C. Bryanta, solicitorów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2004 r. odmawiającej dostępu do dokumentów ujawnionych w postępowaniu administracyjnym, wydanej w odpowiedzi na trzy wnioski skarżących z 27 października 2003 r. o udostępnienie dokumentów związanych z klasyfikacją produktów służących do wybielania zębów;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2004 r. odmawiającej dostępu do dokumentów, co do których, na podstawie towarzyszących okoliczności, należy przyjąć, że istnieją;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżących kosztów postępowania zgodnie z art. 87 Regulaminu Sądu Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Trzema pismami z dnia 27 października 2003 r. drugi spośród skarżących wystąpił do Komisji z trzema zadaniami udostępnienia dokumentów związanych z kwestią, czy produkty służące do wybielania zębów powinny być klasyfikowane jako produkty kosmetyczne, czy też środki medyczne. Uściślając, drugi spośród skarżących zażądał dostępu do dokumentów związanych ze skargą skierowaną do Komisji w imieniu pierwszego ze skarżących, podważającej zakwalifikowanie takich produktów dokonane przez władze Wielkiej Brytanii, jak również do dokumentów dotyczących przygotowywanej przez Komisarza Borino odpowiedzi na pisemne pytanie skierowane do Komisji w sprawie takich produktów i wreszcie, do wszelkich dokumentów Komisji odnoszących się do kwestii klasyfikacji takich produktów. Jednocześnie, drugi skarżący, będący solicitem, oświadczył w swoim wniosku, że działa on w imieniu pierwszego skarżącego.

Wnioski potwierdzające złożone zostały 16 grudnia 2003 r. W dniu 17 grudnia 2003 r. Komisja odpowiedziała na wnioski wstępne, zaś skarżący wnieśli w dniu 7 stycznia 2004 r. kolejny wniosek potwierdzający, którego celem było cofnięcie trzech poprzednich wniosków potwierdzających z dnia 16 grudnia. Komisja odpowiedziała na wniosek z 7 stycznia 2004 r. pismem z dnia 5 kwietnia 2004 r. Do listu załączony był szereg dokumentów.

Skarżący twierdzą, że w postępowaniu administracyjnym okazało się, że oprócz dokumentów udostępnionych skarżącym pismem z 5 kwietnia 2004 r., istnieją z pewnością jeszcze inne dokumenty dotyczące przedmiotowych kwestii, zaś co do jeszcze innych dokumentów można przypuszczać, że istnieją. Zdaniem skarżących, wszystkie te dokumenty są objęte żądaniem wniosku wstępnego i znajdują się w posiadaniu Komisji, jednak nie zostały udostępnione skarżącym. Na tej podstawie skarżący traktują pismo z dnia 5 kwietnia 2004 r. jako decyzję odmawiającą udostępnienia tych dokumentów i wnoszą o stwierdzenie jej nieważności. Na poparcie skargi powołują się na naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ opublikowanego w Dzienniku Urzędowym L 145, z 31.5.2001, str. 43-48 oraz naruszenie powołanego rozporządzenia w ogólności. Twierdzą ponadto, że Komisja nie uzasadniła odmowy udostępnienia dokumentów, które z całą pewnością istnieją, ani nie powołała się na żadne wyjątki od prawa dostępu do dokumentów, aby uzasadnić swoją odmowę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Skarga wniesiona dnia 28 czerwca 2004 r. przez Rzeczpospolitą Polską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-257/04)

(2004/C 251/38)

(Język postępowania: polski)

Dnia 28 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot

Europejskich, wniesiona przez Rzeczpospolitą Polską, reprezentowaną przez Jarosława Pietrasa, działającego w charakterze pełnomocnika.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności artykułu 3 oraz artykułu 4 ust. 3 i ust. 5 ósme tiret rozporządzenia (WE) Komisji nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293 str. 3), zmienionego rozporządzeniem (WE) Komisji nr 230/2004 z dnia 10 lutego 2004 r. (Dz.U. L 39, str. 13) oraz rozporządzeniem (WE) Komisji nr 735/2004 z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 114, str. 13),
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów, poprzez wprowadzenie opłat celnych w wysokości stawki celnej erga omnes, przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do Unii Europejskiej,
- braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 22, art. 41 akapit pierwszy i części 5 załącznika IV Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej⁽¹⁾, poprzez przyjęcie środków zmieniających określone w tym Akcie warunki objęcia Rzeczypospolitej Polskiej regułami unii celnej,
- naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, poprzez przyjęcie środków przewidujących odmienne traktowanie podmiotów pochodzących z Polski w stosunku do podmiotów pochodzących ze Wspólnoty 15 państw znajdujących się w podobnej sytuacji,
- naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, poprzez niedostateczne uzasadnienie przyjętych środków,
- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, poprzez wprowadzenie niezgodnego z warunkami określonymi w wyżej wymienionym Akcie przystąpienia sposobu postępowania z produktami, które w dniu 1 maja 2004 r. były czasowo składowane, objęte procedurami celnymi lub znajdowały się w tranzycie w rozszerzonej Wspólnocie, a w szczególności poprzez wprowadzenie opłat celnych przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do Unii Europejskiej.